

चर्च नावाची तिजोरी

दोन हजार वर्षे जुन्या पुस्तकाची रॉयल्टी

आज मला Francesco चा फोन येतो, माझ्या तीन इटालियन मुलांपैकी एक.

तो म्हणतो: बाबा, माहीत आहे का, आत्ता, पूर्वी कधीही नव्हता इतके तुम्ही खरोखर कफल्लक आहात.

त्यात काहीच शंका नाही.

मी उत्तर देतो: सुप्रभात, कसा आहेस.

मी त्याला सांगतो की फोनवरचे बोलणे सुरू करण्याचा हाच बहुधा सर्वोत्तम मार्ग आहे.

आणि तेहतीस वर्षांत दुसऱ्या माणसाशी कसे बोलावे हे त्याला शिकवण्यात मी उघडच पुरेसा वेळ घातला नाही.

मी नुकतेच वाचले होते की मुलगे आपल्या आईशी घट्ट बांधलेले असतात.

X घटक तिच्याकडून येतो.

आणि बुद्धिमत्तेच्या बाबतीत वाद घालण्यासारखे फारसे काही नाही.

ती अपेक्षाभंग करत नाही.

संक्रमणात अपरिवर्तनीय.

जे नैसर्गिक आनुवंशिकतेने येते, ते बदलता येत नाही.

मुलगी असणे हा एक दिलासा होता.

आणि आम्ही एकाच घरात राहत असल्यामुळे एकमेकांना फोन करण्याचे आम्हाला काहीच कारण नव्हते, तरीही तिने त्याच दिवशी मला सांगितले की आमची संभाषणे तिला अस्वस्थ करतात, आणि तो भावनिक, सहानुभूतीपूर्ण आघात कुठून येतो हे तिला समजत नाही.

मी तिच्याकडे पाहून हसलो.

तेवढे पुरेसे होते.

ती माझी मुलगी होती.

कोणत्याही स्पष्टीकरणाची गरज नाही.

काही तथ्ये बाकी सगळ्यांवर राज्य करतात.

आणि मग मला आठवले की मी THE PHONE CALL OF JESUS नावाचे एक पुस्तक लिहिले होते.

Amazon च्या एका चॅट थ्रेडमध्ये ते सापडल्यानंतर मी ते प्रकाशनातून मागे घेतले होते; तिथे कोणीतरी विचारत होता की AI ने बनवलेल्या पुस्तकाची किंमत तरी नेमकी किती असायला हवी, कपाळ!

ते त्यांच्या स्वतःच्या पुस्तकाचा विचार करत होते.

सुमारे दोन हजार वर्षांपूर्वी लिहिलेले.

त्याच्या अब्जावधी प्रती विकल्या गेल्या होत्या आणि त्यांची रॉयल्टी शाश्वत झाली होती, कॅथॉलिक चर्च नावाच्या एका तिजोरीत साठवलेली.

जिला कोणीतरी नवे नाव द्यायचे ठरवले होते: AMAZURCH.

सगळ्यात मजेशीर भाग हा आहे.

आपल्या प्रत्येक विचारात आपलाच एक तुकडा असतो, ज्याची ओळख आपण कधीच कोणाला करून दिलेली नसते.

जे लोक आपल्याला बाहेरून पाहतात ते क्षणभर थांबतात, आपल्याकडे पाहतात, आणि नेहमी एकाच ठिकाणी पोहोचतात.

हा माणूस आहे तरी कोण, देव जाणे.

Nando

Ferdinando